

Ansvarlig advokat: Stein Erik Stinessen

Notat

Til: Nord-Fron kommune v/ordfører Rune Støstad
Fra: Advokat Karianne Aamdal Lundgaard
Dato: 28. juni 2016
Sak: 137436-1908

1. Bakgrunn

Nord-Fron kommune har bedt om en vurdering av tre avslagsvedtak på søknader om skadefellingstillatelse. Det gjelder følgende vedtak:

- Vedtak av 7. juni 2016 om avslag på søknad om skadefelling av ulv
- Vedtak av 9. juni 2016 om avslag på søknad om skadefelling av ulv
- Vedtak av 20. juni om avslag på søknad om skadefelling av bjørn

Midt-Gudbrandsdal Landbrukskontor (MGL) v/ Frank Juul Christiansen og ordførerne i Nord-Fron, Sel og Vågå har søkt om skadefelling av ulv hhv. 4. og 6. juni, og disse søknadene er behandlet samlet i vedtaket av 7. juni 2016.

I vedtaket av 9. juni 2016 er det MGL som står som søker og søknaden er datert 8. juni 2016.

I vedtaket av 20. juni 2016 om skadefelling av brunbjørn er det MGL som står som søker på vegne av kommunene Sel, Nord-Fron, Sør-Fron og Ringebu og søknaden er datert 18. juni 2016. Vi har på forespørsel fra kommunen også vurdert vedtak av 20. mai 2015 fra Miljødirektoratet opp mot vedtaket av 20. juni 2016 fra Fylkesmannen i Oppland.

I det følgende vurderer vi forvaltningens saksbehandling og skjønnsutøvelse i de aktuelle vedtakene. De to vedtakene av 7. og 9. juni 2016 er tilnærmet identiske, og vi vurderer dem derfor samlet i punkt 3 nedenfor. I punkt 4 vurderer vi vedtaket med avslag på skadefelling av bjørn. Rett nedenfor i punkt 2 er vår oppsummering og konklusjon inntatt.

Vi understreker at vi ikke kan vurdere om skadefellingstillatelse *burde* vært gitt; vi kan kun vurdere om det hefter feil ved de vedtakene som er fattet. Bakgrunnen for dette er for det første at vi ikke har de faktiske opplysninger som må ligge til grunn for en vurdering av om tillatelse burde vært gitt og for det annet at en avgjørelse av om skadefellingstillatelse skal gis, er en utpreget skjønnsmessig avgjørelse som ligger innenfor forvaltningens skjønn, og som det derfor er uhensiktsmessig at vi overprøver.

137436-1908-nord-fron kommune_vurdering avslag skadefelling_kal_lundogco

Advokatfirmaet Lund & Co DA – MNA

Akersgaten 30 | Pb 1148 Sentrum, NO-0104 Oslo | Tel: (+47) 99 11 99 00 | Fax: (+47) 947 47 000

Org. nr : 991 097 171 | Bankgiro: 8601 20 60159 | www.lundogco.no

Det er på det rene at innholdet av vedtaket – avslag på skadefelling – ligger innenfor Fylkesmannens kompetanse. Spørsmålet er derfor om det er gjort feil ved saksbehandlingen og ved utøvelsen av skjønnet, altså om det er feil ved vedtakenes tilblivelse.

2. Oppsummering og konklusjon

Innledningsvis understreker vi at vedtakene bærer preg av at saksbehandlingen er gjennomført raskt. Rask saksbehandling er viktig for søker i saker om skadefelling og må derfor avveies mot hensynet til en grundig saksbehandling og begrunnelse. Vi kan imidlertid ikke se at rask saksbehandling veier opp for de feilene vi mener er begått, fordi feilene ikke er ubetydelige.

I vedtakene som gjelder avslag på søknad om skadefelling på ulv er begrunnelsen for avslag at det ikke er dokumenterte observasjoner eller skader av ulv i området. Så vidt vi kan forstå har Fylkesmannen dermed lagt til grunn at sannsynligheten for ulv i området er ikke-eksisterende ettersom Fylkesmannen ikke har gått inn i vurderingen av skadepotensiale eller hensynet til beitenæringen/andre samfunnsinteresser.

Det er ikke gjort klart hvilke faktiske forhold vedtaket bygger på når det ikke er beskrevet om Fylkesmannen helt ser bort fra synsobservasjonene eller om disse tillegges noe vekt. Det er på det rene at det er gjort synsobservasjoner og SNO har lagt til grunn at disse er udokumenterte. Det er likevel ikke beskrevet hvilket faktum Fylkesmannen bygger på når det gjelder observasjonene. Betyr «udokumentert» at observasjonene ikke tas med i vurderingen?

Etter vårt syn tilsier den manglende beskrivelsen av synsobservasjonene at Fylkesmannen ikke har oppfylt sin utredningsplikt etter fvl. § 17. Dette er en saksbehandlingsfeil.

Når det gjelder hvilke vilkår Fylkesmannen skal vurdere ved vedtak om skadefelling (skjønnsutøvelsen), fremgår vilkårene av § 9 i rovviltforskriften. Det fremgår ikke av vedtakene at Fylkesmannen har vurdert vilkårene. Etter vårt syn skulle Fylkesmannen ha vurdert vilkårene i rovviltforskriften § 9, herunder om det finnes andre tilfredsstillende løsninger og videre skulle forholdene i bokstav a–d vært vurdert dersom konklusjonen var at det ikke var andre tilfredsstillende løsninger. I denne vurderingen burde også de forhold som er beskrevet i brevet fra Klima- og miljødepartementet av 7. juli 2014, som omhandler skadefelling og skadepotensial, inngått.

Etter vårt syn er den manglende vurderingen av vilkårene i rovviltforskriften § 9 en feil ved skjønnsutøvelsen.

På bakgrunn av de forhold som er beskrevet ovenfor, mener vi vedtakene bryter med forvaltningslovens saksbehandlingsregler (utredningsplikten) og at det er mangler ved skjønnsutøvelsen. Det må avklares hvordan Fylkesmannen vurderer observasjoner som ikke er dokumentert av SNO. Etter vårt syn må Fylkesmannen gjøre en selvstendig vurdering av sannsynligheten for ulv i området og kan ikke se bort fra observasjonene selv om SNO mener disse er udokumentert. Fylkesmannen må vurdere søknader om skadefelling etter rovviltforskriften § 9 og

forklare hvordan vilkårene i bestemmelsen er vurdert opp mot det faktum Fylkesmannen legger til grunn for sin avgjørelse. I dette inngår også en vurdering av skadepotensialet.

I vedtaket som gjelder avslag på skadefelling av bjørn er det ikke gjort en vurdering av vilkårene i rovviltforskriften § 9 opp mot faktum i saken. For eksempel er ikke områdetets betydning som beitemark vurdert. Fra kommunen er det opplyst¹ at området der bjørnen ble observert ligger tett opp til et landskapsvernområde der begrunnelsen for vernet særlig er utøvelse av beite. Det kan også tyde på at utredningsplikten etter § 17 ikke er oppfylt.²

Etter vårt syn er den manglende vurderingen av vilkårene i rovviltforskriften § 9 en feil ved skjønnsutøvelsen.

3. Vedtak av 7. og 9. juni 2016 – avslag på søknader om skadefelling av ulv

3.1 Generelt om vedtakene

Det er viktig å understreke at forvaltningen har et skjønnsrom ved sin vurdering av om skadefellingstillatelse skal gis. Forvaltningen er dermed ikke bundet til å fatte en avgjørelse om skadefelling fordi bestemte vilkår er oppfylt. På den annen side legger rovviltforliket på Stortinget klare føringer for rovviltforvaltningen, blant annet gjennom punktet om at det ikke skal være rovdyr som representerer et skadepotensial i prioriterte beiteområder. Motsatt kan forvaltningen være bundet til å fatte en avgjørelse om at tillatelse til skadefelling ikke innvilges fordi vilkårene i naturmangfoldloven § 18 annet ledd ikke er oppfylt. Formell lov går foran plenumsvedtak (rovviltforliket) på Stortinget og rovviltforliket må derfor tolkes med de modifikasjoner som følger av formell lov på rovviltforvaltningens område.

Nedenfor vurderer vi om det er mangler ved tilblivelsen av vedtakene av 7. juni og 9. juni 2016. Vi vurderer følgelig ikke om skadefellingstillatelse burde vært gitt.

Vedtakene inneholder standardformuleringer om lovgrunnlaget, herunder hvordan bestemmelser i naturmangfoldloven og rovviltforskriften skal tolkes. Videre er relevante lovbestemmelser klippet inn i vedtaksteksten. Det er selvsagt hensiktsmessig at forvaltningen kan benytte standardformuleringer i vedtak om skadefelling ettersom det effektiviserer saksbehandlingen og søker dermed får vedtaket raskere. På den annen side gjør bruken av standardformuleringer i dette vedtaket det vanskelig å vurdere om saksbehandler har foretatt en konkret vurdering av saken. Ordlyden i aktuelle lov- og forskriftsbestemmelser er ikke knyttet opp til faktum i saken og det gjør det vanskelig å vurdere om bestemmelsene faktisk er tatt hensyn til.

¹ Telefonsamtale med Geir Johan Groven 28.6.16

² Opplysningen om at bjørnen ble observert – dokumentert – i et område som er vernet med bakgrunn i utøvelse av beite, kom til vår kunnskap i dag og vi har derfor ikke rukket å vurdere dette grundig. Konklusjonen blir derfor at det kan *tyde* på brudd med utredningsplikten etter fvl. § 17 at dette ikke er vurdert.

Videre er det også vist til rovviltforskriften § 13 som lovgrunnlag i begge vedtakene. Paragraf 13 regulerer ikke Fylkesmannens myndighet til å fatte vedtak om felling og er følgelig ikke en del av lovgrunnlaget for vedtaket. Det er vist til riktig hjemmel – § 9 – i tillegg. Likevel kan den uriktige henvisningen tyde på at § 9 ikke er vurdert ettersom vedtaket heller ikke ellers kommer inn på vilkårene i § 9, men bare gjengir lovteksten i bestemmelsen. Etter vårt syn kan den uriktige lovhenvisningen tilsa at forvaltningen ikke har foretatt en korrekt skjønnsutøvelse.

Videre er det i vedtaket vist til brev av 25. august 2011 fra Miljøverndepartementet til rovviltnemndene. Men det er ikke vist til brev av 7. juli 2014 fra Klima- og miljødepartementet (KLD) til rovviltnemndene, som presiserer hvordan begrepet «skadepotensial» i rovviltforliket bør vurderes. Det burde vært gjort når det er kommet et senere brev som presiserer hvordan formuleringer i rovviltforliket skal vurderes.

3.2 Konkret vurdering av vedtakene

Fylkesmannens begrunnelse for å avslå søknadene om fellingstillatelse er følgende:

For søknaden av 7. juni 2016:

«Det er ikke dokumentert tap til ulv i Nord-Fron kommune. Det ble meldt en observasjon av ulv lørdag 4. juni, men observasjonen lot seg ikke dokumentere av SNO. Det er heller ikke gjort nye observasjoner av ulv i Nord-Fron de tre dagene som har gått siden skadefellingssøknaden fra MGL ble sendt, men det ble gjort tilsvarende synsobservasjon i Vågå samme dag, som heller ikke lot seg dokumentere.»

Fylkesmannen vurderer det derfor slik at det ikke er grunnlag for å iverksette skadefelling på ulv i Nord-Fron kommune på nåværende tidspunkt, da det ikke har vært verken skader eller dokumenterte observasjoner av ulv i området. Det er også svært uvisst om en ev. ulv fortsatt befinner seg i området eller har vandret videre (jf. obs. i Vågå).»

For søknaden av 9. juni 2016:

«Det er ikke dokumentert tap til ulv i Nord-Fron kommune. Det ble meldt en observasjon av ulv lørdag 4. juni, men observasjonen lot seg ikke dokumentere av SNO. Samme dag ble det gjort tilsvarende synsobservasjon i Vågå, som heller ikke lot seg dokumentere. Onsdag 8. juni ble det gjort en ny synsobservasjon av ulv ved Lauvåsfeltet i Kvamsfjellet. SNO undersøkte observasjonen, men kunne heller ikke her konkludere med dokumentert/antatt ulv.»

Fylkesmannen vurderer det derfor slik at det ikke er grunnlag for å iverksette skadefelling på ulv i Nord-Fron kommune på nåværende tidspunkt, da det ikke har vært verken skader eller dokumenterte observasjoner av ulv i området.»

Begrunnelsen for vedtakene er i hovedsak at det ikke er dokumentert skader av ulv i Nord-Fron kommune og at observasjoner av ulv ikke er dokumentert. Vi understreker at ingen av disse forholdene er absolutte vilkår for å utstede en skadefellingstillatelse.

Fylkesmannens vedtak om avslag på søknad om skadefelling er fattet i medhold av rovviltforskriften § 9. Vedtak om felling må også oppfylle vilkårene i naturmangfoldloven § 18 første ledd bokstav b jf. annet ledd.³

Rovviltforskriften § 9 er Fylkesmannens hjemmel for å fatte vedtak om skadefelling innenfor kvoten:

«Fylkesmannen kan av eget tiltak eller etter søknad fatte vedtak om iverksetting av felling for å forhindre fremtidig skade innenfor rammen av kvote for betinget skadefelling gitt av rovviltnemnden, jf. forskriften § 8, eller Direktoratet for naturforvaltning, jf. § 13. Fylkesmannen kan delegere sin myndighet til iverksetting av slik felling til kommunen i særskilte tilfeller.

Ved vurderingen av om det skal gis tillatelse til skadefelling skal det legges vekt på føringene i regional forvaltningsplan, jf. forskriften § 6. Felling kan bare gjennomføres dersom det ikke finnes annen tilfredsstillende løsning ut fra prinsippet om geografisk differensiert forvaltning. Det skal særlig tas hensyn til

- a) områdets betydning som beitemark*
- b) skadenes omfang og utvikling*
- c) potensialet for fremtidige skader*
- d) muligheten for å gjennomføre forebyggende tiltak.»*

Lov- og forskriftshjemlene – nmfl. og rovviltforskriften – som regulerer vedtak om skadefelling oppstiller hovedsakelig krav når tillatelse til felling faktisk gis. Det innebærer at kravene til begrunnelse for vedtaket ofte vil være strengere når skadefellingstillatelse gis enn når det gis avslag på søknad om felling. Det fremgår av rovviltforskriften § 9 annet ledd at felling bare kan gjennomføres om det ikke er andre tilfredsstillende løsninger. I denne vurderingen skal forholdene i bokstav a–d tas i betraktning.

Formålet med forskriften er å foreta en avveining av hensynet til levedyktige rovviltbestander på den ene siden og næringsutøvelse og andre samfunnsinteresser på den andre, jf. forskriften § 1:

«Formålet med denne forskrift er å sikre en bærekraftig forvaltning av gaupe, jerv, bjørn, ulv og kongeørn. Innenfor en slik ramme skal forvaltningen også ivareta hensyn til

³ Iht. § 18 i naturmangfoldloven kan forvaltningen ved enkeltvedtak tillate uttak for å «*avverge skade på [...] husdyr*», jf. § 18 første ledd bokstav b. Det er to vilkår som må være oppfylt for at tillatelse skal kunne gis:

- Uttaket kan ikke true bestandens overlevelse
- Og formålet – dvs. å avverge skade på husdyr – kan ikke nås på annen tilfredsstillende måte

næringsutøvelse og andre samfunnsinteresser. Forvaltningen skal være differensiert slik at hensynet til ulike interesser vektlegges forskjellig i ulike områder og for de ulike rovviltarter.

Forskriften skal sikre en forvaltning som vektlegger forutsigbarhet og lokal medvirkning.»

Også vedtak om avslag på skadefelling må derfor begrunnes på en slik måte at det fremgår at hensynet til næringsutøvelse og andre samfunnsinteresser er vurdert. Det følger også av rovviltforliket, som er Stortingets instruks til forvaltningen om hvordan rovviltforvaltningen skal praktiseres. I rovviltforliket fremgår det blant annet at: «*Det skal ikke være rovdyr som representerer et skadepotensial i prioriterte beiteområder for husdyr og kalvingsområde for tamrein.*»

I vedtaket på side 3 skriver Fylkesmannen:

«Det er ikke mål om å ha ynglende ulv i Oppland. Ut fra punkt 2.2.19 i rovviltforliket skal soneinndelingen forvaltes tydelig. Dette betyr at det skal være en lav terskel for å gi fellingstillatelse på ulv her dersom det oppstår akutte skadesituasjoner. Terskelen for å gi tillatelse til felling av genetisk verdifulle dyr skal være høyere enn for andre individ. Det er samtidig ikke en null-toleranse for ulv utenfor ulvesonen. Dette er også presisert i brev av 25. august 2011 fra Miljøverndepartementet til rovviltnemndene, Fylkesmennene og direktoratet, der det går fram at punkt 2.2.19 i rovviltforliket ikke kan forståes slik at ethvert rovdyr som er i et prioritert beiteområde for husdyr eller kalvingsområde for tamrein omgående skal felles. Det må i hvert enkelt tilfelle gjøres en konkret vurdering av potensialet for skade, og dette vil variere ut fra tid på året og om rovdyret er fast etablert eller på vandring.»

Fylkesmannen peker her på at det i hvert enkelt tilfelle må gjøres en konkret vurdering av potensialet for skade. Vurderingen etter § 9 eller bestemmelsen i rovviltforliket er likevel ikke gjort i vedtaket. Reelt sett virker det som at Fylkesmannen ser helt bort fra observasjonene av ulv ettersom man ikke vurderer potensialet for skader eller trekker inn hensynet til beitenæringen eller andre forhold som følger av forskriften § 9 annet ledd.

Etter vårt syn kan ikke Fylkesmannen unnlate å vurdere synsobservasjonene i vedtaket. I vedtaket skulle hver enkelt av observasjonene blitt vurdert slik at det fremgår klart av vedtaket hvilken vekt Fylkesmannen tillegger dem. Etter vårt syn taler totalt sett tre uavhengige synsobservasjoner for at det er sannsynlighet for at det er ulv i området. Det følger av fvl. § 17 at forvaltningen har en utrednings- og opplysningsplikt. Dersom forvaltningen ser bort fra relevant faktum i saken eller ikke vurderer mottatte opplysningers holdbarhet, vil det være et brudd med utredningsplikten. Et brudd med utredningsplikten er en saksbehandlingsfeil.

Fylkesmannen skulle videre gått inn i vilkårene i rovviltforskriften § 9 annet ledd og også vurdert de forholdene som omtales i brevet fra KLD av 14. juli 2014. Fylkesmannen kunne da ha vurdert at sannsynligheten for ulv i området var lav/middels/høy, og vurdert skadepotensialet iht. sannsynlighetsgraden, jf. rovviltforskriften § 9. F.eks. dersom det var sannsynlig at observasjonene

var riktige og ulven ble observert i et viktig beiteområde med stor tetthet av sau, kunne det utgjort et stort skadepotensiale. Etter vårt syn er det mangler ved Fylkesmannens skjønnsutøvelse når vilkårene i rovviltforskriften § 9 ikke er vurdert.

4. Vedtak av 20. juni 2016 – avslag på søknad om skadefelling av bjørn

4.1 Generelt om vedtaket

Det er viktig å understreke at forvaltningen har et skjønnsrom ved sin vurdering av om skadefellingstillatelse skal gis. På den annen side legger rovviltforliket på Stortinget klare føringer for rovviltforvaltningen, blant annet gjennom punktet om at det ikke skal være rovdyr som representerer et skadepotensial i prioriterte beiteområder. Motsatt kan forvaltningen være bundet til å fatte en avgjørelse om at tillatelse til skadefelling ikke innvilges fordi vilkårene i naturmangfoldloven § 18 annet ledd ikke er oppfylt.

Nedenfor vurderer vi om det er mangler ved tilblivelsen av vedtaket av 20. juni 2016. Vi vurderer følgelig ikke om skadefellingstillatelse burde vært gitt.

I vedtaket om avslag på skadefelling av bjørn vises det også innledningsvis til lovbestemmelser som er relevante for vedtaket. Herunder refereres lovteksten i naturmangfoldloven § 1, § 18 første og annet ledd, rovviltforskriften § 1 (formål) og § 9 (Fylkesmannens myndighet til å iverksette betinget skadefelling). Videre vises det i vedtaket til naturmangfoldloven § 5 (forvaltningsmål for arter), § 14 om avveining av tiltak etter loven mot andre samfunnsinteresser og rovviltforskriften §§ 3 og 4 om nasjonale bestandsmål og regionale rovviltnemnder. Det vises også til prinsippene i naturmangfoldloven §§ 8–12, som skal legges til grunn som retningslinjer for offentlig myndighetsutøving. Så langt er vedtaket tilnærmet identisk med vedtakene som gjelder skadefelling av ulv.

Imidlertid viser Fylkesmannen til riktig hjemmel for vedtaket, som er § 9 i rovviltforskriften, og det er ikke henvist til § 13.

4.2 Konkret vurdering av vedtaket

Under overskriften «Fylkesmannens vurdering» på side 3 i vedtaket står det:

«Vurdering av skadepotensialet den observerte bjørnen utgjør har vært sentralt i Fylkesmannens vurdering av søknaden.»

Her beskriver Fylkesmannen selv at skadepotensialvurderingen har vært sentral, men spørsmålet er om vurderingen faktisk er foretatt. Fylkesmannen viser til brevet fra KLD av 14. juli 2014 der det er gitt retningslinjer for vurderingen av skadepotensial. Fylkesmannen begrunner sin vurdering videre slik:

«I dette tilfellet vurderer vi skadepotensialet som begrenset, blant annet med bakgrunn i kunnskap om bjørnens områdebruk på denne tiden av året, og nasjonale data om tap av sau til bjørn i 2014 og 2015 (figur 1). Bjørn vandrer mye i mai/juni måned, og i en del tilfeller har bjørn vandret østover igjen etter å ha vært den første tiden av sommeren vest for Glomma. Utover sommeren i siste halvdel av juli og i august blir bjørn mer stasjonære og representerer da et større skadepotensial. At det ikke var avdekket skader på husdyr på søknadstidspunktet var også en del av vurderingen.»

Fylkesmannen viser konkret til bjørnens områdebruk, når skader vanligvis oppstår og at det ikke var avdekket skader på søknadstidspunktet. Det er riktig å vurdere disse momentene. Men i tillegg skulle «områdets betydning som beitemark» vært vurdert, jf. rovviltforskriften § 9 annet ledd bokstav a. Videre er heller ikke bokstav c i bestemmelsen vurdert – «potensialet for fremtidige skader» – grundig. Potensialet for skader vil selvsagt henge sammen med bjørnens områdebruk og når skader vanligvis skjer på året, men potensialet for skader må også vurderes opp mot hva slags beiteområde det er tale om og tettheten av beitedyr i det aktuelle området, samt at man kunne sett hen til historiske tapstall i området, om slike forelå. Selv om bjørnens skadeaktivitet øker utover sommermåneden, vil skadepotensialet likevel være høyt dersom bjørnen ble observert midt i et viktig beiteområde.

Etter dette er vår konklusjon at det foreligger mangler ved skjønnsutøvelsen fordi det ikke er foretatt en bred vurdering av relevante forhold som fremgår i rovviltforskriften § 9 og i brev av 14. juli 2014 fra KLD.

Vi understreker at vi ikke har vurdert vedtakets gyldighet og at vedtaket kan være gyldig til tross for at det er mangler ved skjønnsutøvelsen.

I tillegg har vi fått opplysninger om at området der bjørnen ble observert, er tett opp til/i et landskapsvernområde der begrunnelsen for vernevedtaket er beiting. Det er forutsatt at beiteaktiviteten må opprettholdes for å bevare verneverdiene i området. Dette er et faktum som Fylkesmannen burde vurdert i sitt vedtak, jf. utredningsplikten i § 17.

4.3 Vedtak av 20. juni 2016 sml. med Miljødirektoratets vedtak av 20. mai 2015 om tillatelse til felling av bjørn

Miljødirektoratet ga i vedtak av 20. mai 2015 tillatelse til skadefelling av bjørn. Nord-Fron kommune har bedt om at vi sammenligner vedtak av 20. juni 2016 fra Fylkesmannen med Miljødirektoratets vedtak fra i fjor.

Som presisert tidligere har ikke forvaltningen plikt til å fatte vedtak om felling; det kan tvert imot foreligge en plikt for forvaltningen til ikke å gi fellingstillatelse, jf. nmfl. § 18. Både Fylkesmannens og Miljødirektoratets kompetanse til å fatte vedtak om felling etter rovviltforskriften er en kompetanse som utøves gjennom skjønn. I vedtaket fra Miljødirektoratet i 2015 ble fellingstillatelse innvilget, mens i vedtaket fra Fylkesmannen i 2016 ble felling avslått.

I vedtaket fra Miljødirektoratet er begrunnelsen for felling slik:

«Det aktuelle området har historisk hatt store tap av sau til bjørn, og vi vurderer at forekomst av bjørn vil kunne forårsake store tap i beitesengen som kommer. Region 3, Oppland, har ikke nasjonale mål om ynglende bjørn, og terskelen for å kunne felle skadegjørende bjørn vil være noe lavere her enn innenfor områder prioritert for bjørn.

På bakgrunn av stort skadepotensiale av bjørn vil Miljødirektoratet tillate felling av 1 bjørn i Nord- og Sør-Fron, Ringebu og Øyer kommuner fram til 18.05.2015 kl 12.00.»

Begrunnelsen for vedtak om felling er meget knapp og er i hovedsak knyttet til historiske tap av sau til bjørn i det aktuelle området. I vedtaket vurderer ikke direktoratet direkte om uttaket kan true bestandens overlevelse eller om det foreligger andre effektive tiltak for å forhindre tap, jf. forskriften § 13 første ledd.

De to vedtakene er fattet på ulike tidspunkt – hhv. før beiteslipp og etter – og av ulike instanser etter forskjellige hjemler. Etter vårt syn er det derfor ikke mulig å sammenligne praksis hos Fylkesmannen og Miljødirektoratet på bakgrunn av disse vedtakene. Det er ikke slik at Fylkesmannen skulle gitt tillatelse til skadefelling av bjørn i sitt vedtak fordi Miljødirektoratet ga slik tillatelse i fjor. Forvaltningen skal praktisere rovviltforskriften mest mulig likt, uavhengig av om det er Fylkesmannen eller Miljødirektoratet som fatter vedtaket. Imidlertid er forvaltningens kompetanse i saker om skadefelling knyttet til et konkret skjønn, der faktum ofte vil være forskjellig. Det avgjørende er at forvaltningen oppfyller sin utredningsplikt og faktisk utøver sitt skjønn iht. de bestemmelsene forvaltningen fatter vedtak i medhold av.